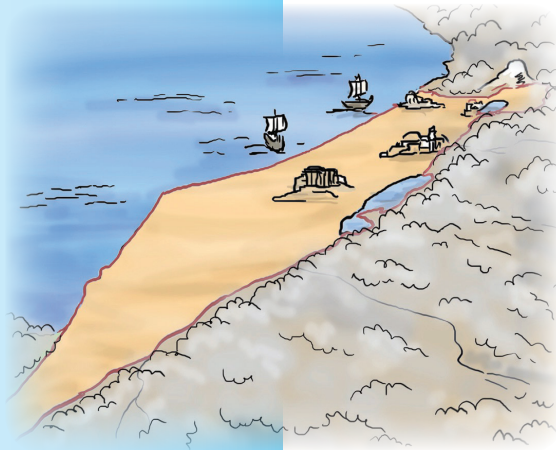

Daf 55: "RITUAL IMPURITY OF THE LAND OF THE NATIONS"

דף נ"ה: "טומאת ארץ העמים"

"Tum'at Eretz Ha'amim" (ritual impurity of the land of the nations) is a form of ritual impurity *Chazal* decreed over *chutz la'aretz* (land outside of *Eretz Yisrael*). Yossi ben Yoezer from Tzereidah and Yossi ben Yochanan of Jerusalem ruled that earth from all countries outside *Eretz Yisrael* imparts ritual impurity to anyone who touches it. Therefore, everyone who leaves *Eretz Yisrael* becomes *tameh* (ritually impure) the moment a person steps foot outside *Eretz Yisrael*. Moreover, this *tum'ah* is the same degree of ritual impurity as a person who becomes *tameh* through contact with a corpse. Why did *Chazal* institute this regulation? Because *chutz la'aretz* possessed many unmarked graves, there was a fear that someone found outside *Eretz Yisrael* would come in contact with the bones of the dead. Therefore, they decreed that anyone who touches the earth of *chutz la'aretz* becomes *tameh*.

"טומאת ארץ העמים" היא טומאה שחז"ל גזרו על חוץ לארץ. תיקנו יוסי בן יועזר איש צרדה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים שהעפר של כל הארצות שבחוץ לארץ יטמא את האדם הנוגע בו. לכן כל היוצא מארץ ישראל נטמא ברגע שהניח את כף רגלו בחוץ לארץ וטומאתו היא כאדם שנטמא ממת. מדוע תיקנו זאת? מפני שבחוץ לארץ היו קברים רבים שלא היו מסומנים והיה חשש שמי שנמצא בחוץ לארץ יגע בעצמות של מתים. לכן גזרו שמי שנוגע בעפר חוץ לארץ נטמא.

Daf 56: RABBI YEHOSHUA BEN HANANIAH

דף נ"ו: רבי יהושע בן חנניא

Rabbi Yehoshua mentioned in the Talmud without his father's name is **Rabbi Yehoshua ben Hananiah**. Rabbi Yehoshua ben Hananiah was a student of Rabbi Yohanan ben Zakkai's and was, moreover, privileged to see the Second *Beit HaMikdash*. Being a *Levi*, he even had the privilege of serving in the *Beit HaMikdash*, fulfilling the responsibilities of the Levites, singing, and playing music. Later on, to his deepest regret, together with his contemporaries, he saw the *Beit HaMikdash* destroyed by the Romans.

רבי יהושע המוזכר בתלמוד בלא שם אביו הוא רבי יהושע בן חנניא. רבי יהושע בן חנניא היה תלמידו של רבן יוחנן בן זכאי, ועוד זכה לראות את בית המקדש השני בנוי, ובהיותו לוי הוא אפילו זכה לשמש בבית המקדש בעבודות הלויים, בשירה ובניגון. לאחר שנים הוא ראה, לצערו הרב, יחד עם בני דורו, את בית המקדש חרב על ידי הרומאים.

Daf 57: DOUBT REGARDING WHETHER SOMETHING BECAME RITUALLY IMPURE

There was an incident involving two friends who went for a walk together and suddenly heard calls coming from behind them. They turned around and saw an elderly Jew calling out and asking them to wait. When the old man reached them, he said: "I saw from afar that one of you mistakenly stepped on *tum'ah* (a source of ritual impurity)." "Who?" the two asked simultaneously. But the old man told them: "I do not know — either you or you."

Now there is a case of *safek tum'ah* (doubt regarding whether something became ritually impure). What is the law in such a case? The Talmud teaches us that regarding laws of *tum'ah* there is a special *halakhah*: "*safek tum'ah in the reshut hayachid*" (private domain) — is deemed *tameh* (impure); *safek tum'ah in the reshut harabim* (public domain) — *tahor* (pure)." Meaning: if a case of *safek tum'ah* occurred in a *reshut hayachid* — it is necessary to be strict and treat the item or person as *tameh*. However, if the case took place in the *reshut harabim* — there is no need to be strict and the item is deemed *tahor*. Therefore, if the two friends walked through the *reshut harabim* — they are both *tahor*. However, if they walked through a *reshut hayachid* — they are both *tameh*.

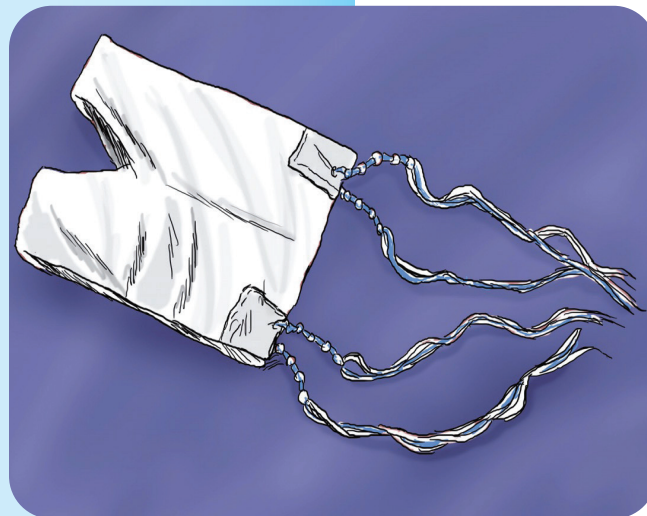
דף נ"ז: ספק טומאה

מעשה בשני ידידים שהלכו יחד לטייל, כאשר לפתע הם שמעו קריאות מאחוריהם. הם הסתובבו וראו יהודי מ' בוגר קורא לעברם ומבקש שימתינו. הוא הגיע אליהם ואמר: "ראיתי מרחוק שאחד מכם דרך בטעות על טומאה." "מי?" שאלו השניים יחד, אך הוא אמר להם: "איני יודע, או אתה, או אתה."

קעת יש לנו ספק טומאה. מה הדין במקרה שכזה? התלמוד מלמדנו שבדיני טומאה ישנה הלכה מיוחדת: "ספק טומאה ברשות היחיד - טמא. ספק טומאה ברשות הרבים - טהור". כלומר: אם מקרה של ספק טומאה התרחש ברשות היחיד - צריך להחמיר ולנהוג בו טומאה. אך אם המקרה התרחש ברשות הרבים - אין צורך להחמיר והרי הוא טהור. לפיכך, אם שני החברים טילו ברשות הרבים - שניהם טהורים. אם הם טילו ברשות היחיד - שניהם טמאים.

Daf 58: THE BLUE-SHADED THREADS IN THE TZITZIT

A person who wears a four-cornered garment is obligated to fulfill the *mitzvah of tzitzit*. The verse in *Kriyat Shema* which states: "And you shall place a *tekhelet* (blue-shaded) thread on the corner of the *tzitzit*," teaches us that one thread on each corner must be blue-shaded in color, while the remaining tassel threads are colored white. The *tekhelet* was not dyed using a standard color. They created the blue-shaded *tekhelet* color from the blood of a snail that arose from the sea once every 70 years.

דף נ"ח: חוטי התכלת שבציצית

אדם שלובש בגד שיש לו ארבע כנפות מחויב במצות ציצית. הפסוק בפרשת קריאת שמע בו נאמר: "ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת", מלמדנו כי חוט אחד בכל כנף צריך להיות בצבע תכלת. יתר חוטי הציצית הם בצבע לבן. את התכלת לא צבעו בצבע רגיל, אלא ייצרו את צבע התכלת מדם של חילזון שעולה מן הים פעם אחת בכל שבעים שנה.

Daf 59: "THE BASHFUL PERSON WILL NOT LEARN"

דף נ"ט: "לא הבישן למד"

Rabbi Yehoshua told his disciples something that was not correct. Why did he do that? "To sharpen [the minds of his students] through it." Rabbi Yehoshua knew some students sometimes had a hard time understanding his words, but they were ashamed to ask clarifying questions because they were afraid their friends would mock and laugh at them. **Therefore, Rabbi Yehoshua himself said something that was incorrect**, so students would see it and say to themselves: "If our great rabbi who knows the entire Torah said something incorrect, we no longer need to be ashamed to ask questions."

התנא רבי יהושע אמר לתלמידיו דבר שאינו נכון. מדוע אמר זאת? "כדי לחדד בה את התלמידים." רבי יהושע ידע שישנם תלמידים שלפעמים מתקשים להבין את דבריו אך הם מתביישים לשאול ולברר, מפני שהם חוששים שחבריהם ילעגו להם ויחזקו עליהם. לכן רבי יהושע אמר בעצמו דבר שאינו נכון, כדי שהתלמידים יראו זאת ויאמרו לעצמם: אם רבנו הגדול שידוע את כל התורה, אמר דבר שאינו נכון, אנו כבר איננו צריכים להתבייש ולשאול שאלות.

Daf 60: THE ASCETIC AND THE PERSON AFFLICTED WITH TZA'RA'AT

דף ס': הנזיר והמצורע

The *nazir* (ascetic) must shave their head at the completion of their days as a *nazir*. Even a *metzora* (person afflicted with *tzara'at*) who has been cured of *tzara'at* needs to shave their hair **several times** in the process of becoming *tahor* (ritually pure) again. After a *kohen* saw the lesion on the flesh and determined it was *tzara'at*, the *kohen* declared the *metzora* was unclean. **The metzora would then go outside the camp for seven days and nights and then go visit the kohen.** If the *kohen* saw that the *tzara'at* was cured, the *metzora* would come to the *Beit HaMikdash* and undergo a process of *taharah* (purification), as detailed in *Parashat Metzora*. The *metzora* had to shave off all their hair, **count another 7 days, and then shave all their hair again.** At that point, the *metzora* offered the requisite *korbanot* (sacrifices) and then the *metzora* was deemed ritually cleansed.

על הנזיר לגלח את שער ראשו בסיום ימי נזירותו. גם מצורע שהתרפא מצרעתו, צריך לגלח את שערו פעמים בתיקה ליה ההיטהרות שלו. אחרי שכוהן ראה את הנגע בבשר וקבע שהוא צרעת, הוא הכריז שהמצורע טמא, והמצורע היה יוצא מחוץ למחנה למשך שבועה ימים וחוזר אל הכוהן. אם ראה הכוהן שנרפאה הצרעת, היה המצורע מגיע לבית המקדש ועובר תהליך של טהרה, כפי שמפורט בפרשת מצורע. היה עליו לגלח את כל שערותיו, לספור שבועה ימים נוספים ושוב לגלח את כל שערותיו. לאחר מכן הוא הקריב את הקורבנות שמצורע חייב בהם, ואז הוא נטהר.

Daf 61: WHAT [MITZVOT] ARE SLAVES OBLIGATED [TO FULFILL]?

דף ס"א: במה חייבים העבדים?

In the olden days, it was accepted in many families for a servant to serve them. In every city, there were dedicated places where slaves were offered for sale, and where people even offered themselves for sale, e.g., if they could not manage to provide for themselves and wanted to have a master for whom they would work and who would provide for them. A non-Jew who sold themselves to a Jew remains enslaved forever. Non-Jewish slaves who belong to a Jew are known as *"avadim K'na'ani'im"* (Canaanite slaves). In the Talmud, we learn that *avadim K'na'ani'im* are not like all non-Jews, rather, they are obligated to fulfill all the *mitzvot* that Jewish women are obligated to fulfill. **Women are exempt from *mitzvot aseh she'ha-zman grama* (positive time-bound mitzvot).**

בימים עברו היה מקובל במשפחות רבות ששֶׁבֶד מִשְׁרַת אוֹתוֹ. בְּכָל הָעָרִים הָיוּ מְקוֹמוֹת מִיּוֹחָדִים שֶׁבָּהֶם הִצִּיעוּ עֲבָדִים לְמִכִּירָה וְאִפִּילוּ אֲנָשִׁים הִצִּיעוּ אֶת עַצְמָם לְמִכִּירָה, אִם לֹא הִצְלִיחוּ לְפָרֵנס אֶת עַצְמָם וְרָצוּ שִׁיְהִיָּה לָהֶם אֲדוֹן שֶׁהֵם יַעֲבֹדוּ אֵצְלוֹ וְהוּא יִפְרִנס אוֹתָם. נוֹכְרֵי שְׂמוֹכְרֵי אֶת עַצְמוֹ לַיהוּדִי, הָרִי הוּא עֹבֵד לְעוֹלָם.

עֲבָדִים נוֹכְרִים הַשִּׂיכִים לַיהוּדִי מְכוּנִים **"עֲבָדִים כְּנַעֲנִים"**. בְּתַלְמוּד לּוֹמְדִים שְׁעֲבָדִים כְּנַעֲנִים אֵינָם כְּכָל הַגּוֹיִם אֲלָא הֵם חַיִּבִּים בְּכָל הַמִּצְוֹת שֶׁבָּהֶן נָשִׁים חַיִּבוֹת. נָשִׁים פְּטוּרוֹת מִמִּצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁהַזְּמַן גְּרָמָן.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYIKRA

דבר תורה: פרשת ויקרא

In *Parashat Vayikra*, the Torah emphasizes the obligation to add salt to every *korban* (sacrifice) offered in the *Beit HaMikdash*: "And every sacrifice... you shall season with salt." Moreover, the Torah refers to the salt that is offered with the *korbanot* by a very special name: "And you shall not withhold the 'salt of the covenant' of your God...". What is the special significance of salt and what is the covenant to which it refers? One of the properties attributed to salt is that it protects foods from decay and saves it from spoilage. In the past, before there were methods of refrigeration in the world, salting was the primary method for preserving meat. Seasoning the meat with salt would rid the meat of flies and of bacteria attempting to destroy the meat. Because of this, the Torah commands the adding of salt to every *korban*, to express the connection and the unique covenant that exists between Israel and their Father in heaven. It is a perpetual covenant, which is absolute, and like the salt, it protects *Am Yisrael* from all manner of trouble and injury, forever and ever.

הַתּוֹרָה מְדַגִּיֶּשׁה בְּפָרְשַׁתָּנוּ אֶת הַחֻבָּה לְתַת מֶלַח בְּכָל קָרְבָן שֶׁמְקַרְבִּים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: "וְכָל קָרְבָן... בְּמֶלַח תִּמְלַח". אִם לֹא דִי בָכָה, הָרִי שֶׁהַתּוֹרָה מְכַנֶּה אֶת הַמֶּלַח שֶׁמוֹבָא עִם הַקָּרְבָנוֹת בְּכַנּוּי מִיחַד מְאוֹד: "וְלֹא תִשְׁבִּית מֶלַח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ...". מֵה הַחֲשִׁיבוּת הַמִּיֻּחֶדֶת שֶׁיֵּשׁ בְּמֶלַח וּמֵה הַבְּרִית עֲלֶיהָ מְדַבֵּר? אַחַת הַתְּכוּנוֹת הַמִּיֻּחֶסֶת לְמֶלַח הוּא הַיּוֹתוֹ שׁוֹמֵר עַל הַמֵּאֲכָלִים מִן הַרְקָבוֹן וּמִצְלֵם מִן הַהֶפְסֵד. בְּעֵבֶר, לִפְנֵי שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם אֲמֻצְעֵי קְרוּר, הַשִּׁיטָה הַמְרַכְזִית לְשִׁמְרָה עַל בָּשָׂר, לְמִשְׁל, הִיְתָה עַל יְדֵי מִלְחָתוֹ בְּמֶלַח, שֶׁהִיָּה מְסַלֵּק אֶת הַזְּבוּבִים וְהַחִידִיקִים הַמְנַסִּים לְכַלּוֹת אֶת הַבָּשָׂר. בְּשָׁל כֶּה מִצּוֹה הַתּוֹרָה לְתַת מֶלַח בְּכָל קָרְבָן, דְּבַר שֶׁמְבַטֵּא אֶת הַקִּשּׁוֹר וְהַבְּרִית הַמִּיֻּחֶדֶת שֶׁיֵּשׁ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שֶׁבְּשָׂמַיִם. בְּרִית תְּמִידִית, שֶׁאֵינָה תְּלוּיָה בְּדַבָּר, וְהִיא, כְּמוֹ הַמֶּלַח, שׁוֹמְרַת עַל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרָה וּפְגִיעָה, לְעוֹלָמֵי עַד.